

Divendres 22 de febrer / 19 hores
Diumenge 24 de febrer / 18 hores
Cinema Edison

2019

Call Me by Your Name

de Luca Guadagnino

Versió original subtitulada

Fitxa tècnica

Guió: James Ivory (basada en la novel·la d'André Aciman)
Fotografia: Sayombhu Mukdeeprom / Música: Sufjan Stevens
País: Itàlia / Any: 2017 / Durada: 96 minuts

Fitxa artística

Timothée Chalamet, Armie Hammer, Michael Stuhlbarg, Amira Casar, Esther Garrel, Victoire Du Bois, Elena Bucci, Marco Sgroso, André Aciman, Peter Spears

SINOPSI. El 1983, al nord d'Itàlia, Elio Perlman, un nord-americà de 17 anys, passa l'estiu a la vila del segle XVII de la seva família, transcrivint peces musicals i coquetejant amb la seva amiga Marzia. Un dia, l'Oliver, un estudiant de 24 anys que treballa en la seva tesi doctoral, arriba a la vila per ajudar el pare de l'Elio.

EL DIRECTOR. Luca Guadagnino (Palermo, 1971), director, guionista i productor, és conegut pel seu èxit internacional *Jo sóc l'amor*, que va dirigir el 2009. Va presentar el seu primer llargmetratge *The Protagonists* (1999) al Festival de Cinema de Venècia. El 2002, va dirigir el documental *Mundo Civilizado*, presentat el 2003 al Festival de cinema de Locarno, i el 2004, *Cuoco Contadino* al Festival de Venècia, seguida per l'èxit de *Melissa P.* el 2005. El reconeixement internacional va arribar amb *Io sono l'amore (Yo soy el amor, 2009)* de la qual n'és director, guionista i productor. Va ser presentada en nombrosos festivals internacionals de cinema, incloent Venècia, Toronto, Berlín, Busan i Sundance. La pel·lícula va tenir una gran acollida entre el públic i la crítica i va ser nominada el 2010 a l'Oscar a millor vestuari i als Globus d'Or i Premis BAFTA a millor pel·lícula estrangera. El 2011, Guadagnino va presentar el seu documental *Italian Unconscious* al Festival de Locarno i el 2013, juntament amb Walter Fasano, el documental *Bertolucci on Bertolucci*. És autor també de *A Bigger Splash* (2017) i *Suspiria* (2018).

NOTES DE PRODUCCIÓ

Una gran part de la pel·lícula se centra en la infinitat d'avenços i retrocessos en la relació entre Elio i Oliver, fins que finalment es converteix en carnal. Aquesta anticipació estressant en el desenvolupament és característica en les pel·lícules de Guadagnino. "M'agrada elaborar la trama a poc a poc" explica Guadagnino. "És un joc universal que tothom entén,

el del gat i el ratolí, aquest anar i venir que passa amb les persones que se senten atretes, però que recelen i estan insegures de si l'altra persona se sent atreta de la mateixa forma. També tenen dubtes del moment i el lloc en què es desenvolupa tot, ja que no es veu amb bons ulls tenir una relació íntima", diu Chalamet. Per al productor Spears, el ritme mesurat de Guadagnino és la clau per involucrar-s'hi amb tots els sentits. "Hi ha una tendència als Estats Units, ja sigui al cinema o a la televisió, d'avançar el desenllaç. Però Luca baixa el ritme per fer-te experimentar-ho tot, l'olor, el so, el tacte, el gust. Quan realment connectes amb totes aquestes coses les sents de veritat i llavors segur que no ho oblidés mai". Un bon exemple d'aquesta aproximació de Guadagnino és l'escena en la qual Elio i Oliver paren a beure aigua mentre donen una volta amb bicicleta. Ja que no té cap propòsit narratiu, és el tipus de seqüència que un altre director hagués eliminat. "Aquesta és una de les nostres escenes favorites" admet el director i vell col·laborador de Guadagnino, Walter Fasano. "En primer lloc perquè evoca el típic estiu dels 80, fàcil, tranquil i mandrós. I en segon lloc perquè ens recorda a *Novecento* (1900) de Bertolucci, que va ser rodada a la mateixa zona. Òbviament quan estàs tractant amb aquestes coses s'ha de tenir molta cura de no ser autoindulgent, perquè pot passar. Al mateix temps, quan corres et perds coses".

CRÍTICA

No hi ha cap força més poderosa que la del primer amor, com tampoc no hi ha res que deixi més ferida, per molt que passi tota una vida. És el senyal de la melodia que sempre torna, fascinant i agra; és aquella manera d'haver estat immortal i de saber que ja no ho podràs tornar a ser. *Call me by your name* és la pel·lícula que captura aquest moment irrepitable, amb la descoberta de l'amor, al mateix temps que es descobreix el cos, amb la proesa de veure com les intuïcions d'allò que podries ser van prenent forma. La pel·lícula és fruit de la combustió química no només de dos actors que saben explicar, amb la languidesa necessària, tota la pèrdua que comporta aquest instant d'autoafirmació, sinó també de la visió sensual de Luca Guadagnino i de la precisió amatent als detalls sumptuosos de James Ivory (convertit en el guanyador més gran, amb aquest film, de l'Oscar al millor guió adaptat). Dues maneres de pair un relat que acaba sent com ha de ser, precís en els tempos i que mostra l'ebullició d'un jove de 17 anys que se sent totalment atret per un home que passa folgadamment dels vint, en un joc de sensualitats hipnòtiques, coreografiades al ritme dels balls de revetlla, de la música dels 80 (som a l'estiu del 1983), de com mantenir en secret un amor entre dos homes que s'ofereixen, del somriure nerviós d'una manera de fregar-se com si res, de la manera de no poder perdre el temps sense caure en la precipitació dels fets que s'han de succeir. A foc lent i amb un aire agraïdament sofisticat —tan com ho permet una família poliglota, culta, acostumada als plaers del *primum vivere*, però sense deixar de filosofar—, tot es va succeint al moment que toca i aquesta n'és la gran virtut. Notem la pell oferta, els porus que transpiren, el sexe dels albercocs (amb lliçó de complicitat etimològica inclosa). I gaudim de cada decisió presa per Guadagnino, que ens fa lliscar en un món on volem ser, en un amor que volem tenir, en un secret que volem guardar, en una tensió que no es desboca mai, perquè tot té sempre el sentit que ha de tenir, com aquells estius on el temps es fonia languidament, on la seducció era un joc que transportava de manera directa al paradís. On l'ordinari ens sembla la millor pàgina d'una història on tot acabarà bé. També és el film de dos personatges i dos actors que hi escauen. L'esvelt Armie Hammer, com una cariàtide de presència magnètica i amb un carisma que es veu en la manera de caminar, de mirar, de dir; fa possible que sigui molt més que un desig irrefrenable i molt més que el mentor que sedueix l'innocent desprevingut. I Timothée Chalamet, tan fràgil com inflexible en la persecució del desig, en descobrir-se i descobrir allò que vol, amb una mesurada manera d'impregnar-se de confusió i de dubte davant del món (el futur, la veritat) que es presenta, sense mitges tintes, als seus ulls. *Call me by your name* és un relat d'innocència perduda, però també d'assumpció i conquesta. De tristesa necessària per poder avançar. És l'aroma, el gust i la forma de l'estiu de les nostres vides, que sempre arriba quan menys te l'esperes i profana els nostres punts més dèbils. Just quan aprenem que ens haurem de fer grans i encara no repudiem la voluptuositat de la idea. *Esteve Plantada / El Temps*

PROPERES SESSIONS

Edison Fantàstik. 23 de febrer / 22.30 h: *The House That Jack Built* (*La casa de Jack*, 2018), de Lars von Trier

1 i 3 de març: *El reino* (2018), de Rodrigo Sorogoyen

8 i 10 de març: *Carmen y Lola* (2018), d'Arantxa Echevarria

Associació Cultural Granollers

Roger de Flor, 33, 2n, 2a
08401 Granollers
T 93 861 55 98
secretaria@acgranollers.cat

www.acgranollers.cat
@ACGranollers
AC Granollers
acgranollers

AMB EL PATROCINI DE:

EN CONVENI AMB:

Ajuntament de Granollers

